

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Όσα έχουν πραγματική πνευματική αξία συνδέονται με τη χάρη του Θεού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος, την Παρασκευή 23 Οκτωβρίου 2026, ιερά μνήμη του αγίου, ενδόξου και πανευφήμου αποστόλου Ιακώβου του Αδελφοθέου, χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Φαρσάλων. Με την ευκαιρία της ονομαστικής εορτής του, ευχήθηκε στον Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη π. Ιάκωβο Σιακάρα, Προϊστάμενο του Ιερού Ναού, έτη πολλά και ευλογημένα.

Κατά το κήρυγμά του, αναφέρθηκε στη ζωή και την προσωπικότητα του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, πρώτου Επισκόπου Ιεροσολύμων, αναδεικνύοντας τη σημασία της μαρτυρίας του για την Εκκλησία, αλλά και τα διαχρονικά μηνύματα που περιλαμβάνονται στην Καθολική Επιστολή του. Μέσα από τις αναφορές αυτές, φωτίστηκε η σύνδεση της αποστολικής παράδοσης με την πίστη, την έμπρακτη αγάπη προς τον συνάνθρωπο και τον καθημερινό πνευματικό αγώνα του χριστιανού.

Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στον χαρακτηρισμό «Αδελφόθεος», με τον οποίο τιμάται ο Άγιος Ιάκωβος και ο οποίος παραπέμπει στη συγγενική του σχέση με τον Κύριο Ιησού Χριστό. Η αναφορά αυτή συνδέεται με την οικογένεια του δικαίου Ιωσήφ, του Μνήστορος της Υπεραγίας Θεοτόκου, και φωτίζει τη σημασία των μαρτυριών των Ιερών Ευαγγελίων για την επίγεια ζωή του Χριστού.

Στο πλαίσιο αυτό, υπογραμμίστηκε η ιστορική παρουσία του Κυρίου Ιησού Χριστού, ο οποίος δεν παρουσιάζεται μόνο ως το πρόσωπο στο οποίο αναφέρεται η πίστη της Εκκλησίας, αλλά και ως εκείνος που εισήλθε πραγματικά στην ανθρώπινη ιστορία, έχοντας επίγεια οικογένεια και γενεαλογική καταγωγή. Έγινε, επίσης, αναφορά στον δίκαιο Ιωσήφ, ως πραγματικό πρόσωπο και προστάτη της Παναγίας, επισημαίνοντας τη θέση του στην ιστορία της Ενανθρωπήσεως του Κυρίου.

Στη συνέχεια, έγινε αναφορά στον Απόστολο Παύλο και στην πορεία του μετά τη μεταστροφή του. Ειδικότερα, μνημονεύθηκε η παραμονή του στην Αραβία και η επιστροφή του στα Ιεροσόλυμα, όπου συναντήθηκε με τον Απόστολο Πέτρο και τον Ιάκωβο. Η αναφορά αυτή ανέδειξε τη θέση που ήδη κατείχε ο Ιάκωβος στην Εκκλησία των Ιεροσολύμων και τη σημασία της παρουσίας του στην πρώτη χριστιανική κοινότητα.

Ο Άγιος Ιάκωβος δεν ανήκε αρχικά στον κύκλο των Δώδεκα Αποστόλων ούτε συγκαταλεγόταν στους μαθητές που ακολούθησαν τον Χριστό κατά την επίγεια δράση Του.

Ωστόσο, η πίστη του, η πνευματική του πορεία και ο αγώνας του τον ανέδειξαν σε σημαντική αποστολική μορφή της πρώτης Εκκλησίας και πρώτο Επίσκοπο Ιεροσολύμων. Η μαρτυρία του ολοκληρώθηκε με το μαρτύριο για το κήρυγμα του Ιησού Χριστού, φανερώνοντας τη σταθερότητά του στην πίστη.

Ιδιαίτερο μέρος του κηρύγματος αφιερώθηκε στην Καθολική Επιστολή του Αγίου Ιακώβου, η οποία περιλαμβάνει ουσιαστικές νοουθεσίες για τη ζωή των πιστών και τη συγκρότηση των πρώτων χριστιανικών κοινοτήτων. Μέσα από τις διδαχές της αναδεικνύονται κατευθύνσεις που καλούν τον άνθρωπο να εξετάζει τη στάση του απέναντι στον Θεό, στον εαυτό του και στους συνανθρώπους του.

Όπως επισημάνθηκε, η φτώχεια δεν αποτελεί από μόνη της κακό, ούτε ο πλούτος συνιστά αυτομάτως πλεονέκτημα για τη ζωή του ανθρώπου. Η πνευματική αξία δεν καθορίζεται από τα υλικά αγαθά, αλλά συνδέεται με την πίστη, την υπομονή

και τον τρόπο με τον οποίο ο άνθρωπος ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της χριστιανικής ζωής. Παράλληλα, έγινε αναφορά στη διδασκαλία ότι ο Θεός είναι η πηγή κάθε τέλειας δωρεάς, υπενθυμίζοντας πως όσα έχουν πραγματική πνευματική αξία συνδέονται με τη χάρη και την αγαθότητά Του.

Στη συνέχεια, τονίστηκε η ανάγκη οι χριστιανοί να μην περιορίζονται μόνο στην ακρόαση του λόγου του Θεού, αλλά να τον εφαρμόζουν στην καθημερινότητά τους. Η πίστη καλείται να γίνεται πράξη, να εκφράζεται με συγκεκριμένες επιλογές και να αποτυπώνεται στη συμπεριφορά του ανθρώπου. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η αποφυγή της προσωποληψίας, ώστε η αντιμετώπιση των άλλων να μην καθορίζεται από την κοινωνική ή οικονομική τους θέση.

Μια ακόμη σημαντική διάσταση της Επιστολής αφορά την ευθύνη που συνοδεύει τον ανθρώπινο λόγο. Τα λόγια δεν είναι αδιάφορα, καθώς μπορούν να φανερώσουν την εσωτερική κατάσταση του ανθρώπου και να επηρεάσουν τη ζωή των γύρω του. Για τον λόγο αυτό, είναι απαραίτητη η προσοχή σε όσα λέμε, καθώς και η διάκριση ανάμεσα στην αληθινή σοφία και σε εκείνη που δεν οδηγεί στην πνευματική πρόοδο.

Παράλληλα, αναδείχθηκε η ανάγκη του συνεχούς αγώνα κατά των παθών και των προσωπικών αδυναμιών. Η πνευματική ζωή δεν είναι μια στατική κατάσταση, αλλά μια διαρκής προσπάθεια για τη διόρθωση του εαυτού μας και την καλλιέργεια των αρετών. Η διδασκαλία του Αγίου Ιακώβου καλεί τον πιστό να αναγνωρίζει τις αδυναμίες του, να αγωνίζεται εναντίον τους και να επιδιώκει μια ζωή περισσότερο σύμφωνη με το θέλημα του Θεού.

Ξεχωριστή αναφορά έγινε και στη στάση απέναντι στους ανθρώπους που βρίσκονται σε ανάγκη. Ο Άγιος Ιάκωβος ελέγχει εκείνους που διαθέτουν υλικά αγαθά, αλλά αδιαφορούν για τους φτωχούς και τους πάσχοντες. Μέσα από αυτή την επισήμανση αναδεικνύεται η ευθύνη της έμπρακτης αγάπης και της συμπαράστασης προς τον συνάνθρωπο. Η χριστιανική πίστη δεν μπορεί να αποσυνδέεται από το ενδιαφέρον για τον πόνο του άλλου, αλλά καλείται να εκφράζεται με φροντίδα, στήριξη και ουσιαστική προσφορά.

Την ίδια στιγμή, η Επιστολή απευθύνει λόγο παρηγοριάς και ενθάρρυνσης προς τους αδύναμους και δοκιμαζόμενους αδελφούς. Η παρουσία της Εκκλησίας στη ζωή τους συνδέεται με την προσευχή, την πνευματική ενίσχυση και τη συμπαράσταση στις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν. Με αυτόν τον τρόπο, αναδεικνύεται η ανάγκη μιας κοινότητας που δεν εγκαταλείπει όσους υποφέρουν, αλλά τους στηρίζει με αγάπη και ενδιαφέρον.

Ακολούθως, έγινε αναφορά στη μνεία του Ιερού Ευχελαίου στην Καθολική Επιστολή, σε συνάρτηση με τη φροντίδα της Εκκλησίας για τους ασθενείς. Ιδιαίτερη σημασία έχει η προσευχή υπέρ εκείνων που δοκιμάζονται από την ασθένεια, αλλά και η δύναμη της κοινής προσευχής, όταν οι πιστοί ενώνονται ενώπιον του Θεού για να ζητήσουν τη βοήθεια και την ενίσχυσή Του. Η προσευχή αποτελεί έκφραση εμπιστοσύνης στον Θεό και φανερώνει τη σχέση του ανθρώπου με την Εκκλησία και τους αδελφούς του.

Ολοκληρώνοντας την αναφορά στην Επιστολή, τονίστηκε η σημασία της επιστροφής εκείνου που έχει απομακρυνθεί από την αλήθεια και την εκκλησιαστική ζωή. Η μέριμνα για τον αδελφό που βρίσκεται μακριά από τον Θεό αποτελεί ουσιαστική διάσταση της χριστιανικής ευθύνης. Η επιστροφή του ανθρώπου στην Εκκλησία του Χριστού παρουσιάζεται ως σημαντικό πνευματικό γεγονός, που συνδέεται με την αγάπη, τη φροντίδα και την προσπάθεια για τη σωτηρία του.

Μέσα από τις επιμέρους αυτές αναφορές, αναδείχθηκε η σημασία της παρακαταθήκης του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου για τη ζωή της Εκκλησίας. Η πίστη που γίνεται έργο, η υπευθυνότητα στον λόγο, η αντιμετώπιση των παθών, η

συμπαράσταση στους πάσχοντες και η προσευχή αποτελούν βασικούς άξονες μιας ζωής προσανατολισμένης στον Χριστό.

Πριν από την ολοκλήρωση της Θείας Λειτουργίας, ο Ποιμενάρχης μας ευχήθηκε με πολλή αγάπη στον εορτάζοντα π. Ιάκωβο Σιακάρα να έχει υγεία, δύναμη και πλούσια τη χάρη του Θεού στη ζωή και τη διακονία του. Εξέφρασε, επίσης, την ευχή ο Κύριος να τον ενισχύει και να τον αναδεικνύει άξιο, τίμιο και γνήσιο πνευματικό πατέρα μέσα στην Εκκλησία του Χριστού, ώστε να συνεχίζει με πίστη και αφοσίωση την ιερατική του προσφορά.

